

Laura Bond

**Mam gaat
NIET
aan de chemo**

De allernieuwste therapieën,
waargebeurde verhalen –
een wegwijzer naar de
genezing van kanker

Mam gaat niet aan de chemo

De allernieuwste therapieën, waargebeurde verhalen
– een wegwijzer naar de genezing van kanker

Copyright © 2013 by Laura Bond

Originele titel:

Mum's not having chemo

Cutting-edge therapies, real-life stories – a road-map to healing from cancer

First published in Great Britain in 2013 by Piatkus,
an imprint of Little, Brown Book Group.

This edition is published by arrangement with Little, Brown Book Group, London.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
internet of op welke andere wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2017 voor deze uitgave:

Succesboeken.nl

e-mail: info@succesboeken.nl

The Netherlands

ISBN: 9789492665027

Nur: 860

Trefwoord: gezondheid

Vertaling: Jos Rijnders

Redactie: Petra Versteegh-Vendelmans

Bestelinformatie:

Uitgaven van uitgeverij Succesboeken.nl zijn in iedere (online) boekhandel
te verkrijgen. Alle uitgaven plus uitgaven van collega-uitgevers kunnen
ook besteld worden op de website van Succesboeken.nl

Waarschuwing-Disclaimer

De namen en persoonlijke kenmerken van bepaalde personen, die in dit boek worden besproken, zijn ter bescherming van hun privacy mogelijk veranderd. Zowel de auteur als de uitgever heeft deze uitgave bedoeld om informatie te verstrekken over de materie van het onderwerp dat behandeld wordt. Er is alles aan gedaan om deze uitgave zo compleet en nauwkeurig mogelijk te maken. Het doel van dit boek is te onderwijzen. De schrijver en de uitgever zullen door geen persoon of instantie aansprakelijk gesteld, noch verantwoordelijk geacht kunnen worden voor welk verlies, schade of letsel dan ook dat veroorzaakt is of waarvan aangenomen wordt dat het direct of indirect veroorzaakt is door de informatie die deze uitgave bevat. De geboden informatie kan, ondanks alle zorgvuldigheid, onjuistheden bevatten. De informatie die hierin gepresenteerd wordt is op geen enkele manier bedoeld als vervanging van medische diagnostiek en/of behandeling. De inzichten in dit boek zijn voor 100% van de auteur en geven niet noodzakelijkerwijs de inzichten van de uitgever weer. De uitgever kan er derhalve geen verantwoordelijkheid voor nemen. Fotoverantwoording: 123RF stockfoto's, Pixabay, privé-collecties, e.d. Van al het in dit boek opgenomen beeldmateriaal is gestreefd de rechten volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Indien u meent aanspraak te kunnen maken op rechten van gebruikt beeldmateriaal of u bent ten onrechte niet vermeld als bron, neemt u dan contact met ons op.

Dit boek draag ik op aan mam: dank je voor je eindeloze geduld,
onbeperkte liefde, je wijze en mesjogge geest en je gulle hart.
Je hebt mijn leven tot een groot genoegen gemaakt en
ik ben heel blij je dochter te zijn.

Inhoud

Dankbetuiging	IX
Voorwoord door Gemma Bond	XI
Voorwoord door dr. Henk Fransen	XIII
Introductie	XV
Hoofdstuk 1	1
Accepteer de diagnose, niet de prognose	
Hoofdstuk 2	17
De kankerpersoonlijkheid	
Hoofdstuk 3	37
De kankeroverlevende	
Hoofdstuk 4	59
Vitamine-injecties	
Hoofdstuk 5	79
Hoe wil je je koffie?	
Hoofdstuk 6	99
Schoon worden	
Hoofdstuk 7	137
Infraroodsauna's en hyperthermie	
Hoofdstuk 8	155
Er is iets met zuivel	
Hoofdstuk 9	173
In de O-zone	

Hoofdstuk 10	193
Lage doseringen chemotherapie en levensreddende tests	
Hoofdstuk 11	211
Energiegeneeskunde	
Hoofdstuk 12	233
Inspirerende verhalen	
Hoofdstuk 13	263
Op een goedkope manier kanker verslaan	
Epiloog	291
Over liefde en verlies	295
Bibliografie	297
Index	319

Met alle respect heb ik de vrijheid genomen om u te tutoyeren. In het Engels hebben we daar taalkundig gezien geen problemen mee. Dit boek is veelal in de mannelijke vorm geschreven. Zo zijn we het gewend en het voelt het meest vertrouwd aan. Dat is de enige reden. Ik respecteer en bewonder iedere lezer, man of vrouw.

— Laura Bond

Dankbetuiging

Ik wil allebei mijn ouders bedanken voor hun aanhoudende liefde en steun. Pa omdat hij te midden van een crisis altijd nuchter blijft, me aanmoedigt mijn dromen te volgen en er altijd voor me is, waar ter wereld ik ook ben. Mam omdat ze me liefde voor gezond eten, hartstocht voor het schrijven en vertrouwen in mijn eigen intuïtie heeft bijgebracht.

Dank ook aan mijn broers en zus, Jeremy, Banjo en Emerald. Speciale dank aan Emerald, mijn jongere zus, die uiterst nauwgezet elke bladzijde – en elke referentie – in dit boek heeft gelezen en me eerlijk, direct advies heeft gegeven.

Ook ben ik dank verschuldigd aan de talloze moedige artsen en healers die hun kennis zo gul met me hebben gedeeld. Dr. Garry Gordon, dr. Mark Sircus en dr. Nicholas Gonzales wil ik apart vermelden vanwege hun enorme en onverwachte steun.

Bryan Hubbard en Lynne McTaggart – dank jullie wel voor de visie die jullie de wereld hebben meegegeven, voor de tijd die jullie hebben genomen om met me te praten en voor jullie uitvoerige onderzoek. Ik wil mijn goede vriendin Jacqui Marson bedanken voor haar enthousiaste geloof in mij – en voor haar hulp bij het tot stand komen van dit boek.

De steun van mijn team bij Piatkus was geweldig – dank je Anne Lawrance omdat je met me in zee bent gegaan en dit boek op de wereld hebt gezet. Bedankt Anne Newman en Jillian Stewart voor jullie hulp bij het in vorm krijgen van mijn dikke lijf en omdat jullie me er nooit een schuldgevoel over hebben bezorgd.

Voor alle supporters van mijn blog, 'Mum's Not Having Chemo' – zonder jullie enthousiasme en reacties zou dit boek er nooit zijn gekomen. Mijn speciale dank gaat uit naar Nicola Corcoran, Patrizia Sergeant en Vincent Crewe die zich van meet af aan achter dit boek hebben geschaard en, zonder enige aarzeling, hebben gereageerd op mijn voortdurende vragen.

Gemma Bond, de moeder van de auteur

Voorwoord

door Gemma Bond

Zie je de wereld door de ogen van een vermoeide reiziger of van een verwonderd kind? Is je hart gevuld met moed of hopeloosheid? Dankbaarheid of angst? Hoop of wanhoop?

Voordat ik kanker kreeg nam ik zelden de tijd om de tekenen van de ontevredenheid die in me broeide te onderzoeken. Toen mijn vier kinderen om de beurt het huis begonnen te verlaten, verdween samen met hen mijn doel in het leven, en het drong niet echt tot me door wat een klap mijn gezondheid erdoor kreeg.

Ik moest mijn hartstocht voor het leven opnieuw gaan ontdekken, maar ik verzette me hardnekkig tegen de roep om verandering. Kanker bleek de katalysator te zijn die ik nodig had, en de wekelijkse blog van mijn dochter gaf me de motivatie om het pad naar welzijn te blijven volgen en op een nieuwe, positievere manier met de wereld om te gaan.

Laura begon met het schrijven van de blog ‘Mum’s Not Having Chemo’ om mijn besluit ‘nee’ te zeggen tegen de reguliere geneeskunde en ‘ja’ tegen ozontherapie, energie-healing en meer, te verklaren. We verlangden er allebei intens naar een deel van de informatie die we hadden vergaard met anderen te delen: hoe deze behandelingen werken, welke het beste werken – voor mij tenminste – en hoe ze naast de conventionele geneeskunde kunnen worden toegepast.

Hoewel ik altijd heel erg op mezelf ben, maakte het feit dat ik oog in oog stond met een levensbedreigende ziekte – eierstok- en baarmoederkanker – snel een einde aan mijn remmingen en merkte ik dat ik het heel fijn vond bijzonderheden te vertellen over mijn ochtendlijke

koffieklysma's, geregelde vitamine-injecties en mijn weezin tegen het volgen van therapieessies, zelfs als er misschien maar één persoon baat bij zou hebben.

Tot mijn grote verbazing werden velen door de blog geraakt. Boodschappen vanuit de hele wereld stroomden als zonlicht binnen en vulden mijn dochter met hoop en vreugde en veranderden mijn kijk op de ziekte totaal. In plaats van kanker als een persoonlijke 'vijand' te beschouwen, werd de ziekte voor mij meer een gezamenlijk project waardoor zowel mijn lezers als ik konden groeien en leren.

Elke week deed mijn dochter in de blog verslag van een nieuwe behandeling of een nieuw onderwerp, waarbij ze vaak advies vroeg aan bekende en gerespecteerde deskundigen. De voordelen hiervan waren tweeledig: niet alleen werd ik zo wekelijks herinnerd aan de waarde van de therapieën die ik volgde, maar ik werd ook aangemoedigd behandelingen die ik anders misschien over het hoofd had gezien nauwkeurig in ogenschouw te nemen. Terwijl we informatie doorgaven, stelden lezers zich open en deelden hun eigen ervaringen. Sommige van hun verhalen waren hartverscheurend, vele daarentegen enorm opbeurend.

Kanker is geen uniforme beproeving: wat bij de een werkt, hoeft bij een ander helemaal niet te werken. Maar na tientallen boeken over het onderwerp gelezen te hebben, honderden uren op het internet te hebben doorgebracht en met talloze andere overlevenden te hebben gesproken, weet ik nu dat om kanker te overwinnen bijna altijd een meerledige aanpak vereist is. Zoals de befaamde natuurarts en klinisch voedingsdeskundige David J. Getoff zegt: "Als een huis van binnenuit uiteen begint te vallen, zullen een paar nieuwe ramen en deuren niet kunnen verhinderen dat het helemaal instort."

Bij mij gaf de ziekte aan dat ik op fysiek, emotioneel en spiritueel niveau aan een grondige revisie toe was. Voor ik kanker kreeg gaf ik mezelf nauwelijks de tijd om op adem te komen. Ik stelde altijd mijn vrije tijd uit ten gunste van 'nog één' klus. Ik zei tegen mezelf: "Als ik het avondeten heb klaargemaakt/nog een was heb opgezet/bij mijn bejaarde ouders langs ben geweest/die e-mail heb beantwoord ... dan kan ik gaan ontspannen", maar die tijd kwam bijna nooit.

Nu zet ik die inwendige dialoog meteen stop en maak ik tijd vrij om te doen wat ik leuk vind, of het nu is luisteren naar een inspirerende spreker op mijn iPod of 's morgens blootsvoets door de tuin lopen, samen met mijn honden en met mijn tuinhandschoenen aan.

Nadat ik de diagnose had gekregen besepte ik dat ik een 'natuurtekort' had en dat meer tijd buiten doorbrengen niet alleen mijn ziel kalmeerde, maar ook genezende vitamine D, verse zuurstof en na een duik in zee een dosis magnesium opleverde. Naar het strand gaan, wat voorheen veel spanning en voorbereiding met zich meebracht, is nu een kwestie van hup, sleutels pakken en wegwezen: geen zonnebrand, geen make-up, geen zorgen.

Ik vraag me nu af hoe het kan dat ik me zo'n heerlijke ervaring al die jaren heb ontzegd, vooral als ik bedenk dat mijn huis in Australië nog geen tien minuten van het strand ligt.

Naast dingen doen waarvan je denkt dat ze ontbreken in je leven, is het ook belangrijk alles wat je dwarszit eruit te gooien, als je echt gezond wilt worden. Giftige emoties en mensen richten op celniveau schade aan, wat leidt tot chronische, lichte stress en wat verhindert dat broodnodige zuurstof onze cellen inkomt. Ik heb ontdekt dat het niet makkelijk is de manier waarop je op stress reageert te veranderen – maar ik merk dat hoe meer ik inzie dat een situatie deel uitmaakt van het grote plan van het universum, hoe makkelijker het wordt om los te laten.

Om een voorbeeld te geven: onlangs had ik op een hele warme zaterdag een uur gereden om een nieuwe takkenversnipperaar op te halen – en had ik er niet aan gedacht dat het tuincentrum 's middags om twaalf uur dichtging. In plaats van hier negatief op te reageren zoals ik vroeger deed, verkoos de Gemma van na de kankerdiagnose het te laten varen en van de rest van de dag te genieten.

In plaats van mezelf op mijn kop te geven omdat ik de openingstijden niet had gecheckt of kwaad te worden op mijn vriend, zei ik tegen hem: "Weet je wat? Het is een prachtige dag, laten we naar het strand gaan."

Toen we er aankwamen zat het strand bomvol en was er geen parkeerplaats meer over. We hadden het al bijna opgegeven en wilden

naar huis gaan toen een vrouw rammelend met haar sleutels langs onze auto liep en zei: “Ik sta hier vlakbij geparkeerd, volg me maar!” Wat ik merk is dat hoe meer ik probeer los te laten, des te meer het universum me een helpende hand toesteeft.

Mensen vragen mij en mijn dochter altijd of ik genezen ben. Velen betwijfelen zelfs of het verstandig is net twee jaar na de aanvankelijke diagnose een boek uit te geven. ‘Als het nu eens terugkomt?’ is wat ze niet durven te vragen, maar de vraag blijft merkbaar in de lucht hangen. Toch vonden we het bij het schrijven van dit boek belangrijk mensen te laten zien dat we weigerden te buigen voor de angst en onzekerheid van deze ziekte waarin zoveel mensen blijven vastzitten. Want meteen vanaf de diagnose was het niet het woord kanker dat me de meeste angst inboezemde, maar de gedachte aan reguliere behandeling.

Ik zie kwaadaardige cellen als ‘delinquente tieners’, zoals de Japanse oncoloog dr. Tsuneo Kobayashi (zie blz. 194) ze beschrijft. De metafoor suggereert dat je je lichaam moet voeden, koesteren en kalmeren, in plaats van het als een oorlogsgebied te behandelen. Voor mij is kanker als elke andere ernstige ‘levensbedreigende’ ziekte – als hartziekte, hoge bloeddruk of diabetes.

Het komt er bij mensen nooit op aan degenen die aan deze aandoeningen lijden te vragen: ‘Ben je genezen?’ Dit is een vraag die uitsluitend voorbehouden lijkt te zijn aan degenen die kanker hebben gehad, terwijl wordt aangenomen dat het met mensen met andere veelvoorkomende chronische ziekten goed gaat zolang ze hun medicijnen maar nemen, het advies van hun arts opvolgen en hun aandoening ‘onder controle houden’.

Terwijl ik dit schrijf heb ik net een MRI-scan en een bloedonderzoek naar tumormarkers ondergaan waaruit blijkt dat mijn lichaam vrij van kanker is. Maar ik word niet helemaal in beslag genomen door de gedachte ‘genezen te zijn’. Ik denk liever dat ik mijn aandoening onder controle heb, en op dit moment lijkt het erop dat ik mijn aandoening heel goed onder controle heb ...

Voorwoord

door Henk Fransen, arts

In 1985 studeerde ik als arts af aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen. Enige tijd later startte ik mijn praktijk voor complementaire behandelingen van kanker. In die tijd werd ik eigenlijk alleen gebeld door patiënten die waren uitbehandeld in het ziekenhuis.

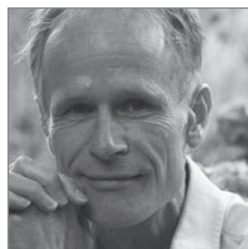
Ze zeiden: “In het ziekenhuis kunnen ze niks meer voor mij doen, kunt u mij nog helpen?”

Nu, dertig jaar later word ik elke week gebeld door patiënten die net te horen hebben gekregen dat ze kanker hebben.

Ze zeggen me: “Ik heb vorige week gehoord dat ik kanker heb. De oncoloog wil me opereren en chemotherapie geven. Kan ik alsjeblieft snel bij u terecht want ik zoek iemand waarmee ik al mijn opties, zowel regulier als alternatief wil bespreken.”

Er is dus veel veranderd de laatste dertig jaar. Mensen geloven vaak niet meer onvoorwaardelijk in de reguliere geneeskunde en alles wat de artsen voorstellen. Ze hebben in kranten en tijdschriften gelezen over misstanden in de geneeskunde en de macht van de farmaceutische industrie.

Daarnaast hebben ze gehoord over alternatieve behandelingen van kanker die ook een bijdrage zouden kunnen leveren aan genezing of herstel. En wanneer ze de diagnose kanker krijgen en geen garanties op genezing hebben, gaan ze daar naar op zoek.

Daarbij belanden ze op het internet vaak in een jungle aan informatie die als leek vaak moeilijk te beoordelen is. Wanneer ze met deze informatie naar hun oncoloog stappen, geeft deze vaak niet thuis.

Omdat patiënten vaak geen steun vinden bij hun oncoloog gaan ze zelf dokteren. Dat lijkt me geen probleem bij een verkoudheid of griep, maar bij een ziekte als kanker kan het gevaarlijk zijn.

Gelukkig is er steeds meer goede informatie voorhanden op het internet en andere media. Informatie over alternatieve behandelingen van kanker die leken helder uitleggen wat ze kunnen doen.

Dit boek is daar een goed voorbeeld van. Het geeft achtergrondinformatie over een aantal bekende en minder bekende alternatieve behandelingen van kanker.

Wat mij aanspreekt in het boek is de zoektocht van de hoofdpersoon, Gemma Bond, en de schrijfstijl en uitleg van haar dochter Laura Bond. De zoektocht van Gemma Bond weerspiegelt op een treffende manier de zoektocht van veel van mijn 'gezezen patiënten'.

Het schijnt mij dat deze zoektocht, deze quest om te *leven*, essentieel is in het vrijmaken van het volledige geneespotentieel. Ik hoop dat dit boek een belangrijke schakel is in jouw persoonlijke quest als lezer.

Henk Fransen, arts

Henk Fransen is arts en deed 25 jaar onderzoek naar de zin en onzin van alternatieve geneeswijzen. Hij schreef de boeken: *Bondgenoot, de autobiografie van een immuuncel*, *Versterk je genezend vermogen op 5 niveaus*, *Handboek kanker* en *De betekenis van kanker*. In 2015 lanceerde hij *De zoektocht naar genezing*. De video's hierover zijn op Youtube meer dan 180.000 keer bekeken. In 2016 viel hij de markt op door zijn visie het eerste medicijnloze ziekenhuis van Nederland te creëren. Meer info op: www.henkfransen.nl

---

Introductie

Het doel van dit boek is niet je te vertellen wat je doen moet – verre van dat. Het is gewoon bedoeld om je ogen te openen voor de ruime verscheidenheid aan genezingsmogelijkheden, zodat je op basis van informatie in plaats van angst een beslissing kunt nemen.

Toen ik erachter kwam dat mam kanker had was het alsof ik uit mijn lichaam schoot en in een nachtmerrie belandde. Ik herinner me dat ik met mijn vuisten op de vloer sloeg, terwijl mijn Engelse vriend hulpeloos toekeek en niet wist wat hij moest zeggen of doen. Er zijn geen woorden die in zo'n situatie troost kunnen bieden en voor mij was de enige manier om de paniek te beteugelen online te gaan en een oplossing te zoeken.

Tik in een zoekmachine 'cancer treatments' (kankerbehandelingen) en je krijgt ruim 50 miljoen resultaten. Voor veel mensen is de enorme hoeveelheid informatie overweldigend, maar voor mam en mij was het juist opwindend. Hoe meer bladzijden ik uitprintte, des te zekerder wist ik dat mam beter zou worden. Als de ozon- en vitamine-injecties niet werkten, konden we altijd nog hyperthermie, hoge doseringen kurkuma of hennepolie proberen.

Er bestaat weinig twijfel dat ik door mijn ervaring als journaliste een voorsprong had; de baan ging naadloos over in de rol van 'kankersecrетаresse': ik had toegang tot betrouwbare databanken en kon vermaarde deskundigen – als dr. Jonathan Wright, dr. Nicolas Gonzalez en Patrick Holford – om advies vragen.

Maar voor anderen betekent de literatuur over alternatieve kankerbehandelingen een moeizame zoektocht met veel verwarring en tegenslag.

Sinds met de blog ‘Mum’s Not Having Chemo’ te zijn begonnen heb ik honderden e-mails ontvangen van lezers die zich verlamd voelden door tegenstrijdig advies, mythen en controverses. Een lezer plaatste onlangs deze opmerking: “Bedankt voor deze fantastische, leesbare en nauwkeurige info. Wilde dat alles vier jaar geleden zo makkelijk toegankelijk was geweest toen ik nee zei tegen chemo en bestraling! Het is gewoon een mijnenveld en het is echt heel moeilijk alles de baas te worden.”

Ik hoop echt dat door dit boek, net als door de blog, patiënten hun stem, hun waardigheid en hun vertrouwen om vragen te kunnen stellen terugvinden. We krijgen te horen dat er geavanceerde behandelingen in het verschiet liggen, maar die zijn er gewoon nu al.

In dit boek staat een doorbraak in warmtebehandeling beschreven, waarbij kankercellen met miljoenen tegelijk worden vernietigd (en waarbij de gezonde intact blijven) en vind je een door de FDA (Food and Drug Administration – het agentschap van de federale overheid van de Verenigde Staten, dat de kwaliteit van het voedsel en de medicijnen in brede zin controleert) goedgekeurde therapie voor hersenkanker waarbij elektrische velden worden gebruikt.

Je leert ook welke waardevolle stappen je kunt zetten om je eigen kans op het krijgen van kanker drastisch te verminderen, van elke dag neuriën en een bad met waterstofperoxide nemen tot het terugdringen van je toxische belasting en het stoppen met het eten van zuivel.

Hoewel we allemaal hevig verlangen naar de snelle oplossing als het onheil toeslaat, bestaat er als het op kanker aankomt geen wondermiddel – en het is niet waarschijnlijk dat dit er ooit zal komen.

“Wat we nodig hebben is een medische wereld die verscheidenheid aanbrengt in zijn strategie, voorbij de uittrentreuren gebruikte geneesmiddelen waarvan we weten dat ze niet werken”, zegt schrijver en uitgever van de hooggewaardeerde nieuwsbrief *Cancer Defeated!*, Lee Euler.

“Op een recente bijeenkomst van honderd kankerspecialisten op het World Oncology Forum in Zwitserland waren de deskundigen het tenminste over één ding eens: er is dringend actie nodig.”

Een baby die nu wordt geboren heeft vijftig procent kans om in zijn of haar leven kanker te krijgen.¹ Het paradigma van ‘snijden, vergiften en verbranden’ lijkt misschien de veiligste keuze, maar in werkelijkheid is het zo dat mensen juist sterven ten gevolge van chemotherapie en bestraling. De behandelingen zijn agressief en de beperkingen worden verbloemd.

In 2012 kwam uit een door Reuters uitgebracht onderzoek naar voren dat minstens twee derde van de mensen met vergevorderde kanker geloofde dat de chemokuur die ze kregen hen zou genezen, hoewel de behandeling alleen werd gegeven om tijd te winnen of hun leven wat te veraangenamen.²

Mam heeft veel behandelingen, hulpmiddelen en emotionele genezingstechnieken geprobeerd in de twee jaar na haar diagnose. De behandelingen waar ze het meeste baat bij had – zoals bijvoorbeeld infraroodsauna’s en energiegenezing – zijn in dit boek terechtgekomen. Andere behandelingen, als laetrile (abrikozenpitten), hebben de inkorting niet overleefd. Maar dit wil niet zeggen dat deze protocollen voor anderen die met de ziekte te kampen hebben niet goed zijn. Elke vorm van kanker is anders, elke persoon is anders en elk behandelingsplan zal anders zijn.

Er zijn vele wegen naar herstel, maar door mijn onderzoek en vraaggesprekken heb ik ontdekt dat overlevenden van kanker vaak op dezelfde manier op hun diagnose reageerden: ze hadden met elkaar gemeen dat ze hun ziekte niet als een doodsb bedreiging beschouwden. Ook toonden ze zich bereid een ingrijpende, positieve verandering te omarmen.

Hoewel het verleidelijk kan zijn je kop in het zand te steken, zal de verantwoordelijkheid afwijzen je niet helpen genezen. Dus kom in actie, spijker je kennis bij en neem de teugels in handen. De weg naar gezondheid begint met goed geïnformeerd te zijn.

Hoofdstuk 1

Accepteer de diagnose, niet de prognose

*“Woorden kunnen zwaarden worden en net
als een scalpel genezen of doden.”*

— Dr. Bernie Siegel, auteur van *Peace, Love and Healing*

Maart 2011. Ik ben net achtentwintig geworden en na vijf jaar in Londen te hebben gewoond, ben ik weer terug in Australië. Het gesprek, hetzelfde dat ik steeds maar weer zal voeren, gaat ongeveer als volgt:

“Waarom ben je weer terug in Perth?”

“Mam heeft net heel slecht nieuws over haar gezondheid gekregen”, zeg ik, om tijd te winnen.

Dan, om de persoon uit zijn lijden te verlossen, voeg ik eraan toe:

“We zijn er net achter gekomen dat ze eierstok- en baarmoederkanker heeft.”

“Gaat ze aan de chemo?”, is dan de hoopvolle vraag.

“Nee, ze gaat beslist *niet* aan de chemo.”

Stilte.

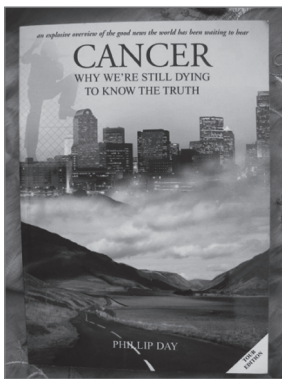
“Tsjonge, dat is moedig van haar”, klinkt het dan. Maar wat ze denken is: die is gek.

Het enige dat erger is dan iemand vertellen dat je moeder kanker heeft is blijkbaar onthullen dat ze zich niet laat behandelen met chemotherapie. Maar vraag eens aan een groep oncologen (in het behande-

len van kanker gespecialiseerde artsen) wat ze zouden doen als ze de diagnose kanker hadden gekregen, en je zou weleens versteld kunnen staan van het antwoord.

In 1986 vulden 64 van de 79 artsen (dat is 81%), bij een door het McGill Cancer Centre in Canada geleid onderzoek, op de vertrouwelijke vragenlijst in dat ze niet zouden instemmen met een veelgebruikt chemotherapiemiddel, cisplatine, terwijl 58 van de 79 vonden dat alle aangeboden therapieën voor hen of hun familieleden onacceptabel waren.¹

Waarom? Velen waren ervan overtuigd dat de chemotherapiemiddelen ineffectief waren en een onaanvaardbaar hoog gifgehalte bezaten. Een recentere enquête van de *Los Angeles Times* leidde tot een soortgelijke conclusie. Bij dit onderzoek meldde 75% van de oncologen dat chemotherapie en bestraling als behandelingen voor henzelf of hun gezin onacceptabel waren.²

Het gebrek aan vertrouwen in oncologische medicijnen weerspiegelt zich ook elders: Phillip Day, een in het Verenigd Koninkrijk werkzame gezondheids-onderzoeker en auteur van *Cancer: Why We're Still Dying to Know the Truth**, spreekt geregeld met oncologen van over de hele wereld, en de meeste van hen geven toe dat ze hun eigen behandeling nooit zouden nemen. “Ze zijn daar heel gedecideerd over”, zegt Day.

Terwijl ik bezig ben dit boek te schrijven weet ik dat twee Australische oncologen met prostaatkanker zich allebei uitsluitend door een holistisch arts laten behandelen. Stel je eens voor dat hun patiënten dit wisten! Hoe kunnen artsen een therapie aanbevelen die ze zelf zouden weigeren?

Het antwoord is simpel. Door hun patiënten voor te stellen uit het reguliere circuit te stappen en alternatieve kankerbehandelingen te proberen, riskeren oncologen hun bevoegdheid en hun broodwinning kwijt te raken.

“In Australië en de Verenigde Staten kunnen artsen geroeyeerd worden en in de gevangenis worden gezet omdat ze ‘het recht op leven

van hun patiënten schaden' door veranderingen in eet- en levenswijze te gebruiken in plaats van chemotherapie om kanker te behandelen", zegt Day. Maar als kankerpatiënt heb je ook heel wat te verliezen. Je leven staat op het spel.

Haar eigen weg volgen

Toen mam de diagnose voor het eerst hoorde, dacht ze dat er een vergissing in het spel was. Dat dachten we allemaal. Het leek gewoon ondenkbaar dat iemand die tientallen jaren lang gezond voedsel had gegeten, aan yoga had gedaan en in de geest van de tijd allerlei 'gekke' alternatieve therapieën had gevolgd – chakra's in balans brengen, kinesiologie, craniosacrale therapie – kanker kon krijgen.

Het hielp ook niet dat haar uiterlijke symptomen ongenadig subtiel waren – eierstokkanker wordt niet voor niets de 'stille moordenaar' genoemd. Mam had een zwakke maar aanhoudende zeurende pijn in haar onderbuik ondervonden, haar menstruatie stopte en begon weer en ze voelde zich opgeblazen.

Ze ging naar haar huisarts en vroeg hem een CA 125 bloedtest en een transvaginale echografie te laten doen. Ze had jaren eerder gelezen dat deze twee onderzoeken de beste indicatie van eierstokkanker verschaffen. En inderdaad, uit een doorlopend onderzoek onder 200.000 vrouwen zijn Britse artsen te weten gekomen dat door deze tests samen te gebruiken 90% van de gevallen van eierstokkanker aan het licht komt.³

Maar zelfs nadat deze twee tests positief bleken te zijn, bleef mam ervan overtuigd dat de tumor, of wat die donkere massa ook was die de echo had onthuld, niet echt iets was om zich zorgen over te maken. Dat wil zeggen, tot de avond na haar hysterectomie. De chirurg, die de hele avond mams pathologisch rapport had bestudeerd, gaf de diagnose: dat ze eierstokkanker had en dat die ook in haar baarmoeder zat. Mam barstte in tranen uit.

Mams diagnose: de details

Volgens het pathologisch rapport had mam kanker in één eierstok die zich naar haar baarmoeder had verspreid. De patholoog kon niet bevestigen of het kanker in het eerste of derde stadium betrof, want dit hing ervan af of beide tumoren primair en synchron waren (tegelijkertijd waren ontstaan) of dat de eierstokkanker zich naar haar baarmoeder had uitgezaaid.

De kanker vertoonde zich ook bij mams buikholtespoeling (waarbij de bekkenholte wordt 'gespoeld' om te kijken of de kankercellen zich hebben verspreid voorbij het punt van de oorspronkelijke tumor), maar niet in haar lymfklieren.

Toen mam een week na de onheilspellende echo een volledige hysterectomie onderging, had ze erop gestaan dat dit middels een kijkoperatie gebeurde. Ze wist namelijk dat hierdoor de kans op verspreiding van de kanker tot het minimum beperkt zou blijven. Direct na de operatie begon mam aan een intraveneuze vitamine C-kuur, die volgens deskundigen in staat is alle na een operatie overgebleven afwijkende cellen te 'verslinden' (zie hoofdstuk 4).

Toen mam in maart 2011 voor het eerst de diagnose te horen kreeg, was haar CA 125 (een eiwit dat in verhoogde mate wordt aangetroffen bij mensen met eierstokkanker – zie blz. 195) 224. Het normale bereik is 0-21. Een halfjaar later was haar CA 125-uitslag 8, en twee jaar later bleek uit een MRI-scan dat mams lichaam kankervrij was. Haar CA 125 is nog steeds normaal.

“Het is een heel agressieve vorm van kanker, en ik verzoek je dringend een chemokuur te doen”, zei de chirurg. Door haar tranen heen wist mam eruit te flappen: “Ik ga *niet* aan de chemo.” Nu is het één ding om tegen jezelf te zeggen dat je nooit aan de chemo gaat, maar het is heel wat anders als je leven op het spel staat en je aangesloten zit op een morfine-infuus, om een vooraanstaande gynaecologische oncoloog te vertellen dat je zijn advies niet opvolgt.

Mam brak zich er twee weken lang het hoofd over of ze niet veel te overtuigd was van haar eigen gelijk. Het hielp ook niet dat bijna

iedereen – zowel haar beste vrienden als Chinese en westerse artsen – wanhopig hun hoofd schudden. Maar wij kinderen? Wij steunden mam van meet af aan. Aangezien we waren opgegroeid in een huis waar vitamines en ujjayi-ademhaling werden gebruikt om alles, van keelpijn tot een gebroken hart, te behandelen – en waar het gewoon was mam ondersteboven aan te treffen in een kopstand-krukje of toekijkend terwijl de hond acupunctuur kreeg – wisten we dat voor mam de natuurlijke weg de enige weg was.

Na jaren sceptisch met onze ogen te hebben gerold waren mijn broers, zus en ik het onconventionele advies van mam gaan vertrouwen. Met tegenzin hadden we homeopathische tabletten onder onze tong laten smelten en toegekeken hoe muggenbeten verdwenen; bittere Zweedse kruiden op ons voorhoofd gesmeerd, met een te grote kater om tegen te stribbelen, en migraine voelen wegtrekken; schoorvoetend hadden we ons opgegeven voor ‘vitaminecocktails’ om griep af te weren terwijl iedereen om ons heen ziek werd ... Wij geloofden dat alternatieve geneeskunde succes kon hebben.

De waarheid over je keuzen

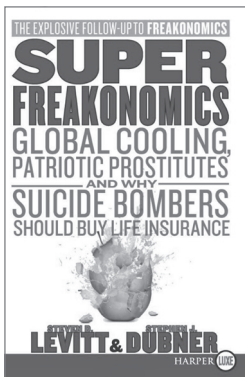
Mams kennis van natuurgeneeskunde bood een sprankje hoop in die donkere uren in het ziekenhuis. Ze wist dat er dokters waren die kanker met vitamine C en waterstofperoxide hadden verslagen, en had gehoord van patiënten met kanker in het laatste stadium die naar alternatieve klinieken in Mexico en Duitsland waren gereisd en tumorvrij waren teruggekeerd. Ze had nooit verwacht, zelfs niet in haar stoutste nachtmerries, de informatie nodig te hebben, maar in de grimmige dagen die volgden op haar diagnose, was ze blij dat ze die had. Er waren alternatieven.

Helaas zijn er voor de meeste kankerpatiënten maar drie keuzen: snijden, vergiftigen of verbranden; uit statistieken blijkt dat 67% van de kankerpatiënten zich laat opereren, 80% krijgt chemotherapie en 60% wordt bestraald.⁴ En toch, met uitzondering van de ziekte van Hodgkin, acute lymfatische leukemie en teelbalkanker, alsmede enkele

zeldzame soorten kanker⁵, maakt chemotherapie weinig verschil om de kanker lang te overleven (d.w.z. minstens vijf jaar na de diagnose van de primaire ziekte). Uit een belangrijk onderzoek, in 1985 gepubliceerd in de *Scientific American*, kwam naar voren dat chemotherapie 'enigszins werkte' bij slechts 2-3% van de kankerpatiënten.⁶

Maar wat nog erger is, chemotherapie kan dodelijk zijn. Uit een in 2008 door de National Confidential Enquiry into Patient Outcomes and Deaths uitgevoerd Brits onderzoek bleek dat chemotherapie zelfs bijdraagt aan een kwart van de kankersterfgevallen.⁷ Daarnaast wees een door wijlen dr. Hardin B. Jones, een van 's werelds meest vooraanstaande statistici, geleid vijftientigjarig onderzoek uit dat 'onbehandelde kankerslachtoffers tot vier keer langer leven dan behandelde personen'.⁸

De ondoelmatigheid van chemotherapie is verre van een complottheorie van een marginale groep mensen en wordt erkend door enkele van de populairste en briljantste geesten van deze tijd. In de bestseller *Super-Freakonomics** melden Steven D. Levitt and Stephen J. Dubner dat een typisch chemotherapieregime voor niet-kleincellige longkanker ruim \$ 40.000 kost, maar het leven van een patiënt gemiddeld met slechts twee maanden helpt te verlengen.

Ze schrijven: "... het is makkelijk je een punt in de toekomst voor te stellen, misschien vijftig jaar vanaf nu, waarop we met zijn allen terugkijken naar de meest geavanceerde kankerbehandelingen van het begin van de eenentwintigste eeuw en zeggen: Gaven we *dat* aan onze patiënten?"⁹

Zelfs degenen die de kern van de conventionele geneeskunde vormen erkennen de beperkingen van kankermedicijnen. In april 2012 bekritiseerde dr. Otis Brawley, Chief Medical and Scientific Officer van de American Cancer Society (ACS) reguliere kankerbehandelingen.

In een toespraak ten overstaan van medische journalisten bekende hij dat artsen geregeld liegen over de slagingspercentages van zowel onderzoeken als behandelingen – met inbegrip van prostaat specifiek antigeen-onderzoeken (PSA-onderzoeken), beenmergtransplantaties

en chemotherapie¹⁰ – en noemde het huidige systeem ‘een subtiele vorm van corruptie’.

Maar waar bleef het voorpaginanieuws? Helaas komt de keerzijde van het verhaal zelden in het nieuws*. In plaats daarvan krijgen we te horen dat een geneeswijze voor kanker ‘binnen handbereik ligt’ en dat de overlevingspercentages stijgen.

In november bracht Macmillan Cancer Support een verhandeling uit waarin werd verklaard: “De algehele gemiddelde overlevingstijd voor alle vormen van kanker was veertig jaar geleden slechts één jaar, nu wordt voorspeld dat deze bijna zes jaar is.”¹¹ Dus kunnen we de kennelijke vooruitgang toejuichen of moeten we net als Phillip Day de statistieken met een korreltje zout nemen?

“Verdraai de gegevens lang genoeg en uiteindelijk kun je er alles mee aantonen”, schimpt Day.

Aan cijfers dokteren

Bepaalde factoren verlenen officiële cijfers meer glans: we ontdekken kanker nu in een vroeger stadium, wat betekent dat patiënten niet noodzakelijkerwijs langer leven als ze kanker krijgen. Het is eerder zo dat ze langer leven *nadat is vastgesteld* dat ze de ziekte hebben; niet-invasieve kankersoorten zoals ductaal carcinoom in situ (DCIS) – ook bekend als ‘kanker in stadium 0’ – worden betrokken bij statistieken; en het woord ‘overleven’ is opnieuw gedefinieerd als slechts vijf jaar.

“Mijn tante – die alle beschikbare chemokuren kreeg – wordt voor eeuwig aangemerkt als ‘overlevende’ van borstkanker”, zegt Day. “Ze overleefde de vijf jaar, maar stierf een half jaar erna. Dus is ze ‘genezen’ en dood.”

Vijfentwintig jaar geleden begon Day aan een wereldwijde zoektocht naar het ‘antwoord’ op kanker. Het resultaat? Hij ontdekte dat de klinieken die de beste resultaten behaalden zich richtten op veranderingen in eet- en levenswijze en stressbeheersing. “Ze gaven geen chemokuren en bestralingstherapieën. Dat verbaasde me”, aldus Day.

* voor een Nederlandse gelijksoortige situatie leze men een interview met professor dr. René Bernards: www.succesboeken.nl/kankerdebaas.pdf

‘Chemo heeft mijn leven gered’

Vanzelfsprekend werken conventionele behandelingen bij sommige mensen wel. We hebben allemaal vrienden of geliefden en kennen beroemdheden die de conventionele weg hebben gekozen en met wie het goed gaat. Toen bleek dat Olivia Newton-John borstkanker had, koos ze voor opereren en acht maanden chemotherapie. Nu, ruim twintig jaar later, prijkt ze nog steeds op de voorpagina van tijdschriften en heeft ze niet alleen haar diagnose getrotseerd maar ook, zo lijkt het, de verwoestende gevolgen van het ouder worden.

Maar chemotherapie is zelden het hele verhaal. “Door de chemotherapie kan de tumor zo ver zijn geslonken dat de patiënt naar huis wordt gestuurd, maar wat nooit wordt vastgelegd is of de patiënt, die een ernstig waarschuwingsteken heeft gekregen, zijn eetwijze verbetert, aan lichaamsbeweging gaat doen en beter op zichzelf let”, vat Phillip Day samen.

De tumor is het probleem niet

Als een dokter tegen je zegt: “Dit medicijn kent een respons van 90%”, zou je je gerustgesteld voelen, toch? Waarom zou je andere opties overwegen met zo’n bemoedigend slagingspercentage? Maar het loont de moeite uit te vinden of je op dezelfde golflengte als je oncoloog zit.

Als je verteld wordt dat een bepaald chemotherapiemiddel een respons van 90% heeft, wordt hiermee gewoonweg aangegeven hoe groot de kans is dat de tumor in grootte zal afnemen. Wat gebeurt er met jou? Dat is een heel andere kwestie.

Vermaard medisch onderzoeker Ralph W. Moss ontdekte dat chemotherapie bij ongeveer tien vormen van kanker tot levensverlenging van enige betekenis kan leiden. Echter, de meeste van deze soorten kanker zijn zeldzaam. Voor de veelvoorkomende vaste tumoren (zoals borst-, eierstok- en prostaatkanker – die verantwoordelijk zijn voor 90% van alle kankersterfgevallen) is chemotherapie niet effectief.¹³ Het kan zijn dat je tumor respons vertoont, maar jij kunt doodgaan.

“De conventionele mensen maken me gek”, zegt vooraanstaand kankerspecialist dr. Nicholas Gonzalez. “Ze voeren een kernoorlog tegen kanker, alsof je ‘alle cellen met kernbommen te lijf moet gaan’, en uiteindelijk maken ze ook de patiënt dood.”

Dr. Gonzalez heeft patiënten die al vijftien jaar bij hem komen en nog steeds tumoren hebben. “Ze (de tumoren) zijn stil; ze zouden dood kunnen zijn, maar niemand heeft er last van, zolang de patiënten hun enzymen maar nemen, gaat het goed met ze.” (Zie hoofdstuk 4 voor meer informatie over enzymen.) Conclusie? Vermindering van de tumorgrootte moet niet de voornaamste prioriteit zijn.

“De aandacht moet worden verlegd naar overleving en levenskwaliteit. Gericht zijn op het laten slinken van een tumor met chemo/bestraling is dom”, volgens dr. Garry Gordon, mede-oprichter van het American College for Advancement in Medicine (ACAM).

Een van de lezers van mijn blog, Lee Gefen, een vierendertigjarige vrouw uit Australië, heeft ervoor gekozen haar (inoperabele) hersentumor als een noodzaak voor verandering te zien: “Ik heb niet langer het gevoel dat de tumor me bedreigt, of bij me binnendringt of dat ik hem moet bestrijden. Ik leer er vrede mee te hebben, terwijl ik er alles aan doe om wat de tumor om te beginnen heeft veroorzaakt, te behandelen.” (Zie hoofdstuk 12 voor nog meer inspirerende verhalen.)

Oog in oog met kanker willen de meeste patiënten alles uit de kast halen, en steeds vaker betekent dit langsgaan bij een reiki-behandelaar of Chinese arts en krachtige supplementen gebruiken. Een recent onderzoek aan het MD Anderson Cancer Center wees uit dat een verbluffende 83% van de patiënten gebruikmaakte van alternatieve geneeswijzen naast reguliere behandelingen.¹⁴

Toch worden deze complementaire behandelingen nooit meegenomen in kankerstatistieken. In plaats daarvan wordt ‘voortgang’ uitsluitend toegeschreven aan medische ontwikkelingen en niet aan de initiatieven van patiënten.

Voor Olivia Newton-John waren homeopathie, acupunctuur en

ontspanningstechnieken maar enkele van de geneeswijzen waartoe ze zich wendde na haar conventionele behandeling.¹⁵ Ze neemt naar verluidt ook dagelijks spijsverteringsenzymen en vitamine D in (zie hoofdstuk 4) en heeft een passie voor het eten van gezond, biologisch voedsel. Terwijl Olivia Newton-John erin slaagde van chemotherapie te herstellen, lukt dit de meeste anderen niet.

Volgens Ciaran Devane, CEO van Macmillan Cancer Support: “Kankerbehandeling is het zwaarste gevecht waarmee veel mensen geconfronteerd zullen worden, en de patiënten krijgen vaak te maken met langdurige problemen met hun gezondheid en emotionele welzijn tot lang nadat hun behandeling beëindigd is.”

Leukemie, hartfalen en onvruchtbaarheid zijn slechts enkele van de bijwerkingen van doxorubicine, een veel gebruikt chemotherapiemiddel, terwijl 5 FU, een ander middel, zo giftig is dat sommige artsen het ‘Five Feet Under’ (vijf voet onder de grond, een verwijzing naar six feet under: dood en begraven zijn - vert.) noemen.¹⁶

Hoewel we voortdurend berichten lezen over ‘nieuwe doorbraken in behandelingen’, krijgen in werkelijkheid veel patiënten medicijnen aangeboden die tientallen jaren oud zijn. Een van de lezers van mijn blog uit het Verenigd Koninkrijk, Jayne Brown, was geschokt toen ze ontdekte dat hetzelfde chemotherapiemiddel dat zonder succes was gebruikt voor haar in 1993 overleden partner, in 2007 aan haar vriend werd gegeven. “Ik kan gewoon niet geloven dat ondanks twaalf extra jaren onderzoek de chemococktail die mijn partner kreeg nog steeds deel uitmaakt van de reguliere geneeskunde”, zegt Jayne Brown.

Het is belangrijk in gedachten te houden dat nu wordt aangenomen dat wel driekwart van al het gepubliceerde onderzoek naar farmaceutische middelen in de medische literatuur is geschreven door pr-bedrijven, ingehuurd door medicijnenfabrikanten.¹⁷

Het feit dat kanker voor velen winstgevend is – wereldwijd wordt elk jaar \$ 40 miljard uitgegeven aan kankermedicijnen¹⁸ – is een waarheid die niet kan worden genegeerd. “Chemotherapie is zeker gunstig voor de balans van farmaceutische bedrijven. Er worden carrières door opgebouwd. Chemo kan zelfs patiënten en hun familie hoop bieden in wanhopige tijden. Maar het is geen effectief wapen tegen de overgrote

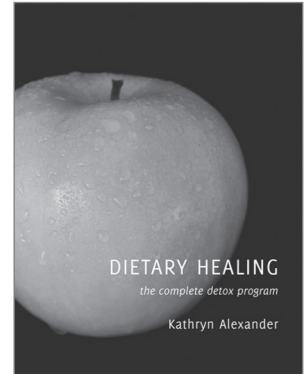
meerderheid van de vaste carcinomen bij volwassenen”, aldus hoog-gewaardeerd medisch journalist Ralph Moss.¹⁹

Maar de meesten van ons stellen geen vragen: “Patiënten zijn vaak kwetsbaar, bang en begrijpen hun ziekte niet helemaal”, zegt Kathryn Alexander, natuurarts, ontgiftingsdeskundige en schrijver van *Dietary Healing: The Complete Detox Program**.

“Als ik patiënten vraag waarom ze bepaalde behandelingen kiezen, zeggen ze vaak: “De dokter was zo aardig.” Hoewel je duidelijk beter een aardige specialist kunt hebben dan een die kortaf en onbeleefd is, is aardig zijn niet van doorslaggevende betekenis en moet het advies dat wordt gegeven goed worden beoordeeld.”

Tunnelvisie kan het overnemen als je een diagnose krijgt. Je gaat denken aan vrienden of geliefden die de strijd verloren, en de wanhoop bekruipt je als opkomende nevel; eventuele bezwaren over reguliere behandelingen verdwijnen en angst krijgt je in de greep. Plotseling klinkt elke optie goed, ook al gaat deze gepaard met de dood als ‘bijwerking’. Bestraling? Kom maar op. Opereren? Doen. Kankerverwekkende chemicaliën? Absoluut.

“Elke dag krijgen we tientallen telefoontjes van mensen van over de hele wereld”, zegt de in New York gevestigde arts dr. Nicholas Gonzalez. “Deze mensen deden alle ‘juiste’ dingen – de operatie, de chemo-kuur – nu zit de kanker in hun hersenen en hun longen en hun lever. Ze zijn bang en onderzoeken nu alternatieven.”

Waarom kanker terugkomt

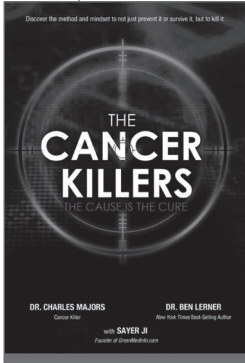
Uit een onderzoek uit 2012 blijkt dat chemotherapie gezonde cellen beschadigt, waardoor ze een eiwit gaan afscheiden dat de groei van kankertumoren versnelt.²⁰ Dit eiwit, ‘WNT16B’ genaamd, zorgt ervoor dat ze gaan “groeien, zich verspreiden en, heel belangrijk, verdere therapie weerstaan”, volgens Peter Nelson van het Fred Hutchinson Cancer

Research Center in Seattle. Nelson is medeauteur van de studie waarbij dit fenomeen werd waargenomen, gepubliceerd in *Nature Medicine*.²¹

Radiotherapie wordt al lang gekoppeld aan secundaire kankers. Goed gedocumenteerd is nu dat een vrouw van wie de borst wordt bestraald meer kans heeft longkanker te krijgen.²² Alsof dat al niet erg genoeg is, kan radiotherapie uiteindelijk een agressievere soort kanker opwekken.

“Gebleken is dat radiotherapie de overlevingskans en het vermogen tot zelfvernieuwing van borstkankercellen tot wel dertig keer vergroot”, zegt Sayer Ji, oprichter en directeur van GreenMedInfo.com en medeauteur van het boek *The Cancer Killers: The Cause Is The Cure*.^{*} “Dit betekent dat hoewel radiotherapiebehandeling aanvankelijk het volume/ de massa van een tumor kan doen slinken, deze in feite de meer tegen straling bestendige en agressievere subpopulatie van de tumorcellen selecteert wat uiteindelijk tot een hogere graad van kwaadaardigheid leidt.”²³

Uit het nieuwste onderzoek komt nu naar voren dat met chemotherapie en bestraling de langzaam groeiende kanker-‘stamcellen’ (de dodelijkste soort cel binnen een tumor) niet kunnen worden behandeld. Het is zelfs zo dat chemotherapie en bestraling kunnen leiden tot een toename in hun gelederen.²⁴ Gelukkig zijn er veelbelovende natuurlijke behandelingen – zoals Haelan (zie hoofdstuk 8) – waarmee kankerstamcellen kunnen worden vernietigd, volgens voorbereidend onderzoek.

Gezondheid omhelzen vs. ziekte bestrijden

We zijn met zijn allen gaan geloven dat door de genezer veroorzaakte schade onlosmakelijk is verbonden met de ‘strijd’ tegen kanker. Al vijftientwintig jaar behandelt dr. Gonzalez kankerpatiënten met op de persoon afgestemde diëten, enzymen en koffieklysmas – met daverend succes.

“Ik heb nu patiënten van midden in de negentig die al twintig jaar bij me komen”, zegt dr. Gonzalez. “Ik heb een vrouw met pancreaskanker

die in Texas woont. Ik heb haar al ongeveer acht jaar niet gezien, maar ze stuurt me altijd een kerstkaart.”

**Waarom we kanker krijgen:
het oude denken vs. het nieuwe denken**

Oud denken

genetische zwakte
in de zon bakken
geen mammografieën laten
maken
vetrijke eetwijze
stress kan geen kwaad
medicijnen zijn de genezing

Nieuw denken

epigenetische veranderingen
onvoldoende vitamine D
mammografieën laten maken
eetwijze met veel bewerkt voedsel
stress is de hoofdoorzaak
de genezing is het immuunsys-
teem

Toen mam besloot van het conventionele pad af te wijken, ging ze ervan uit dat het een eenzame reis zou worden. Ze zat er helemaal naast! We ontdekten al snel dat de alternatieve kankergemeenschap een bloeiende bevolkingsgroep is, die de vraag naar holistische artsen en therapeuten wereldwijd stimuleert.

Het is zelfs zo, volgens in *Australian Family Physician* gepubliceerd onderzoek, dat patiënten in Australië nu alternatieve therapeuten even vaak bezoeken als hun huisarts. Professor Ian Brighthope, een vooraanstaand arts en chirurg, is in de afgelopen vijfendertig jaar getuige geweest van een ingrijpende verandering in de publieke opinie: “Het is interessant te zien hoe iets als een hoge dosis vitamine C – ooit beschouwd als pure kwakzalverij – regulier is geworden”, zegt hij.

Over de hele wereld begint de natuurgenezingsbeweging snel aan stootkracht te winnen. Britten besteden nu € 450 miljoen per jaar aan complementaire en alternatieve geneeswijzen, en in Amerika zijn

de verkopen van biologische etenswaren en dranken gestegen van \$ 1 miljard in 1990 naar \$ 26,7 miljard in 2010.²⁵

Mensen hongereren naar echt, onbewerkt voedsel samen met onvervalste informatie over hun opties in de gezondheidszorg. Gelukkig is er nu betrouwbaar onderzoek beschikbaar via toonaangevende gezondheidsnieuwscentra als Naturalnews.com en Mercola.com. Deze miljoenen lezers tellende websites zijn in staat het laatste gezondheidsnieuws razendsnel te verspreiden. Nu er steeds meer informatie beschikbaar komt, verschijnen lezers op hun afspraken met uitdraaien en lijsten met vragen die ze willen stellen, in plaats van alleen maar een reeks te behandelen symptomen.

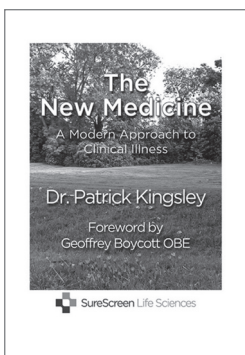
Belangrijke medische beslissingen nemen kan uiterst stressvol en soms heel erg eenzaam zijn, maar dit boek loodst je door de duisternis heen. Je vindt bijzonderheden over de allernieuwste alternatieve behandelingen – zoals hyperthermie en ozontherapie (zie hoofdstuk 7 en 9) – die succesvol zijn gebleken voor talloze gevallen van ‘terminale’ kanker.

Ik roer ook het opwindende onderwerp van de moleculaire oncologie aan en bespreek een baanbrekende techniek die dokters in staat stelt kankercellen jaren voor de normale tumormarkertests (zie hoofdstuk 10) te identificeren.

Het verbaast je misschien te horen dat als bij iemand kanker wordt vastgesteld, de betreffende persoon meestal al gemiddeld zeven jaar met de ziekte rondloopt. Dit brengt beslist de algemene overtuiging aan het wankelen dat de tumor een tikkende tijdbom is die onmiddellijk verwijderd dient te worden.

“Het is een zich heel langzaam ontwikkelende ziekte, en patiënten moeten gewoon geduld hebben”, waarschuwt de Amerikaanse arts en voedingsdeskundige dr. John A. McDougall.

Dr. Patrick Kingsley, Brits kankerdeskundige en auteur van *The New Medicine**, geeft soortgelijk advies: “Als je zojuist de diagnose kanker hebt gekregen, neem dan de tijd en denk na over wat je wilt doen. Het maakt niet het geringste verschil of je de eerste paar weken helemaal niets doet,

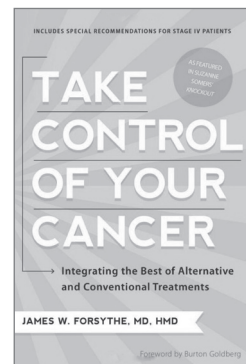

maar je krijgt dan wel de kans om te overwegen of je het advies van je dokter wilt opvolgen, een second opinion wilt of alles op je eigen manier gaat aanpakken.”

Verderop krijg je informatie over een Australische vrouw die zichzelf van een tumor bevrijdde door enkel zwarte zalf te gebruiken (zie blz. 249), een Duitse man die zijn pancreaskanker homeopathisch behandelde (zie blz. 251) en een Engelse vrouw die abrikozenpitten verkoos boven chemotherapie (zie blz. 258).

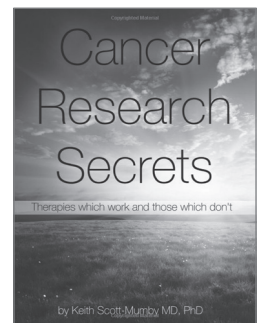
Ik heb het voorrecht genoten te spreken met veel kankerpatiënten die een doodvonnis hebben getrotseerd, en ik ben er nu heilig van overtuigd dat waar hoop is, genezing is. Helaas ontnemen sommige artsen, op hun hoede geen ‘valse hoop’ te geven, hun patiënten dit essentiële ingrediënt voor herstel.

Dr. James Forsythe behoort niet tot deze groep. In *Take Control of Your Cancer** schrijft hij: “Ik probeer altijd de optimistische kant te kiezen bij mijn patiënten. Er zijn patiënten bij me geweest die vertelden dat hun dokter had gezegd dat ze niet aan een nieuwe roman moesten beginnen of een nieuwe tv-serie moesten gaan volgen, omdat ze niet lang genoeg zouden leven om de afloop te kunnen meemaken.”

Prognoses berusten op statistieken, maar er zijn altijd uitzonderingen. Bekend is dat er ‘terminale’ kankerpatiënten zijn – met uitzaaiingen naar de botten, longen en lever – die volledig zijn hersteld, dat pancreastumoren zijn verdwenen en dat degenen die naar huis zijn gestuurd om te sterven in leven zijn gebleven.

Dus wat moet je doen als een arts tegen je zegt: “We kunnen niets meer voor je doen”? Dr. Keith Scott-Mumby, schrijver van *Cancer Research Secrets*** , stelt het volgende voor: “Als een arts ooit zoiets tegen je zegt, vertaal zijn woorden dan als volgt: ‘Ik weet niet waarover

* uitgegeven door BenBella Books, USA, 2012, ISBN: 9781936661664, verkrijgbaar bij Succesboeken.nl

** uitgegeven door Mother Whale, Inc, USA, 2011, ISBN: 9780983878407, verkrijgbaar bij Amazon.com

ik het heb en ik weet niet wat ik doe. Ik stel voor dat je op zoek gaat naar een natuurgeneeskundige en een spiritueel en gezond levenspad naar genezing gaat volgen.”